

han har fremlagt, har Udvalget fundet Ubefilligt at bemærke, og da der er flere Smaa Ting, som forene sig, har Udvalget anseet det for rigtigst at anføre dem i Betænkningen, for at Enhver kunde see, hvorvidt han maatte mene at burde tillægge dem nogen Betydning eller ikke. Imidlertid har Udvalget dog troet ikke at burde nægte ham Afgang til at erholde Indfødsret, da han har gode Vidnesbyrd fra Sogneraadet, hvis Formand han er, saavel som fra den civile Dyrighed. — Dersom de Ansøgere, jeg nu har nævnt, savne Get og Andet af, hvad der hører til for at komme i Betragtning, saa er der paa den anden Side Nogle af dem, som synes at have Noget tilovers, at have Mere, end de behøve. Der nævnes saaledes under Nr. 8 en Cand. juris Charles Henry Cornelius Shaw af Kjøbenhavn; han er vel født i England, men kom til Danmark allerede i sit 3die Aar. Det er ogsaa en Regel, som har været udtalt under de foregaaende Mars Forhandlinger om Indfødsrets Meddelelse, at, dersom Noget blev bragt hertil fra Udlandet i den spæde Alder, eller han kom hertil i en umyndig Alder, saaledes at han opvokrede under stadig Paavirkning af dansk Tale og Sprog, havde, om jeg saa maa sige, dansk Paavirkning fra alle Sider, og saaledes med Hensyn til det indre Menneffe allerede fra Først af blev dansk, saa var han egentlig ikke at betragte som Udlanding. Dette er blevet udtalt og synes at maatte finde Anvendelse paa dette Tilfælde. Den Paagjældende har fra sit 3die Aar bestandig været her i Landet, han har studeret ved Universitetet, har taget Examen med første Character og anbefales saavel af Private som af Kjøbenhavns Magistrat. — Noget Eignende er Tilfældet med den under Nr. 9 anførte studiosus juris Theodor Wilhelm Stürup; han er født af danske Forældre, som den Dag idag endnu ere danske Undersaatter, idet de, saavidt jeg veed, ikke have Indfødsret paa det Sted, hvor de opholde sig, nemlig Venezuela i Sydamerika. Han har været her i Danmark fra sit 10de Aar, har underkastet sig Afgangsexamen ved Universitetet med første Character med Udmærkelse og med samme Udsald bestaaet

den philosophiske Prøve. Der kan saaledes ikke være Tvivl om, at han jo maatte være værdig til at erholde Indfødsret. — Hvad angaaer de to Ændringsforslag, som Udvalget efter Indenrigsministerens Duffe har paataget sig at stille, da kan der heller ikke, forekommer det os, være nogen Tvivl om, at jo begge de i samme nævnte Personer fortjene at komme i Betragtning. Begjæringen for den Enes Vedkommende gaaer egentlig ikke ud paa Erhvervelse af Indfødsret, thi han har allerede faaet den ifjor, men han har ikke været istand til at opfylde den fastsatte Betingelse, efter et Mars Forløb for Indenrigsministeriet at godtgjøre, at han har løst sig fra sit tidligere undersaatlige Forhold. Dette grunder sig imidlertid ikke paa nogen Forsømmelse fra hans egen Side, og derfor synes det os billigt, at man ikke lader denne Mangel komme ham til Last eller blive ham til Skade, men at man tager det Bevist, som han nu har leveret i fuldkommen Stand, forsynet med al den Legitimation, der forlanges, som gyldigt, uagtet det er kommet lidt for sildigt. Dette er, hvad jeg foreløbig har at bemærke ifølge det mig overdragne Hverv.

Indenrigsministeren: Da det ærede Udvalg ikke alene har anbefalet Lovforslaget uforandret saaledes, som det er forelagt af mig, men ogsaa fuldstændigt har tiltraadt de to af mig stillede Ændringsforslag, saa er det vistnok overflødig, at jeg siter min Anbefaling til det ærede Udvalgs. Jeg troer, at de Grunde, som den ærede Ordfører allerede har anført for, at ogsaa de to af mig senere til Indfødsrets Meddelelse anbefalede Mænd maatte opnaa denne, maa være fuldstændig fyldestgjørende. Den En er jo allerede engang tidligere fundet værdig dertil, og det hidrører kun fra ham utilregnelige Omstændigheder, at hans Bevist for at være løst fra sit tidligere undersaatlige Forhold først er indkommet til Ministeriet efter den befalede Frist. Dersom dette ikke havde været Tilfældet, dersom overhovedet Noget af dem, for hvem der gjennem Lov er aabnet Afgang til at erhverve Indfødsret, skulde overskide den i Loven givne Frist, og det skulde være paa Grund af dem